

Værdier, og der er store Værdier og uhyre Rigdomme at hente hjem fra Vesterhavet til vort Land. Hvorfor skal vi lade andre Landes Fiskere tage disse Rigdomme og føre dem hjem til deres Land, naar vi lige saa godt kunde faa Del i dem? Vi har i Danmark en meget lang Kyststrækning ved Vesterhavet, men dette Forhold har vi endnu ikke rigtig forstaaet at udnytte.

Jeg har i Dag læst de Taler, der i 1917 blev holdt fra de forskellige Ordføreres Side, og alle var enige om at gøre det samme Synspunkt gældende, som jeg her har gjort gældende: at hvad det drejer sig om, er, at der fra Statens Side gøres noget, for at vi ikke skal sakke agter ud, men kan være med til at indvinde noget af Vesterhavets Rigdomme; de ubegrænsede Mængder af Fisk, som findes der, maa vi have fat i. Det er begrænset, hvad der kan fiskes i Limfjorden og Smaafarvandene rundt omkring; derfor er Fiskerierhvervet som Helhed interesseret i, at disse Vestkysthavne fuldføres, saa at der kan blive Tilflytning dertil fra hele Landet og vor Fiskerbefolkning kan faa Del i nogle af de Penge, som er at hente hjem fra Vesterhavsfiskeriet.

Danmark er ved at blive overbefolket. Tilgangen til de forskellige Erhverv er saa stor, at der snart ikke er Plads mere i dem. Det nytter ikke, at alle bliver Studenter, det vil føre til, at disse gaar omkring, uden at der er Brug for dem, det nytter ikke, at alle gaar til Handelen, det er snart saaledes, at hvert sjette, syvende Menneske er Handelsmand. Det gælder om, at Statsmagten fremmer en Udvikling i Retning af, at der kan hentes Værdier hjem, som kan gavne Landet. Vi har i alt for ringe Grad udnyttet denne Rigdomskilde, og naar man nu ser, at man vil standse den Udvikling, som er paabegyndt i 1917, kan man kun finde det ganske forkasteligt. Vi udstykker Jord, der er paa den Maade opstaaet mange fortræffelige Smaahjem rundt omkring, og naar de vedkommende er paapasselige, dygtige og arbejdssomme, kan de skabe udmærkede Hjem. Jeg mener heller ikke, at denne Udvikling, som saaledes er paabegyndt, skal standses, men at den skal begrænses, jeg tror ikke, man skal fortsætte i et alt for stærkt Tempo. Men der er et andet Felt, hvor man kan foretage Udvidelser, og hvor der Plads for mange, og det er Havet.

Vi tager kun $1\frac{1}{2}$ —2 pCt. af den Fisk, der fanges i Vesterhavet, de andre Lande omkring os tager de 98 pCt., og det kan vi ikke være bekendt. Grunden er ikke den, at vor Fiskerbefolkning er daarligere end

andre Landes, tværtimod, vi har en meget dygtig Fiskerbefolkning, maaske den dygtigste i Verden; men den har ikke haft Mulighed for at udvikle sig, som den skulde, vi har ikke de naturlige Havne, som de har andre Steder, og vi har hidtil gjort for lidt for vor Fiskerbefolkning. Der udøves Heltegerninger af den danske Vesterhavsbefolkning, de har maattet tage mangan en Tørn af en saadan Beskaffenhed, at man næsten ikke forstaaer, at de er kommet igennem. Naar man hører Fiskerne fortælle om deres Ture i de smaa Baade, forstaaer man ikke, at de har kunnet holde ud i denne Gerning og ikke er løbet fra det hele for længe siden. Den Udvikling, der er foregaaet fra de smaa fladbundede Pramme eller lidt større Baade, hvor de maatte bruge Aarer, til Motorbaadene, betyder jo et stort Fremskridt, men man vil forstaa, at det, at de ikke har Havne, skaffer den et mægtigt Arbejde, bl. a. hver Gang de skal slæbe disse store Baade op paa Land; mange har ogsaa taget Skade og er blevet Krøblinger under Arbejdet dermed.

Vi skylder de danske Vesterhavsfiskere at give dem en Mulighed for at opnaa andre og bedre Kaar, saa de kan tjene Penge hjem til vort fælles Hjem Danmark. De gamle har nu staaet Tørnen ud, det har været en nøjsom Befolkning, det var været et fattigt og slidsomt Liv, de har ført; og de unge ser, at det er ikke gode Kaar, de gaar ind til, og de vil derfor søge andetsteds hen, hvis man ikke gør det muligt for dem, ligesom man gør det for Fiskerne i andre Lande, at udøve deres Virksomhed under bedre Kaar.

Jeg spørger: Skal Fiskerierhvervet her i Landet gaa til Grunde? Skal vi sige til Fiskerne: Vi kan ikke gøre mere for jer, vi har ikke Raad til at bygge Havne til jer. I maa søge andetsteds hen. Jeg tror ikke, den danske Rigsdag vil svare, at vi ikke har Raad til at bygge den Havn færdig, vi er begyndt paa, jeg tror snarere, den vil svare: Vi har ikke Raad til at lade være. Skulde vi ikke kunne ofre 1 eller $1\frac{1}{2}$ Million aarligt paa at faa denne Havn gjort færdig, saa langt ned er vi vel heller ikke kommet endnu. Vi vedtog jo i Fjor en Bro over Lille Bælt. Det mente Rigsdagens Flertal vi havde Raad til. Skulde vi dog ikke bage de Brød færdige, vi først har slaaet op, inden vi slaar nye op? Det skulde dog nødig være saadan, at vi i 1917 vedtager en Havn og i 1924 siger: Nej, den kan vi ikke gøre færdig, derimod maa vi hellere bygge en Bro over Lille Bælt. Man nævnte i Gaar — og derfor skal jeg ikke